

Sygn. akt VII K 88/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w O. VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S.

w składzie:

Przewodniczący: (...) Joanna Krzywińska - Skoczylas

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Cierpucha

w obecności Prokuratora Lidii Walkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2014 roku, 14 października 2014 roku, 09 grudnia 2014 roku, 22 grudnia 2014 roku sprawy **H. G.**

syna K. i Z. z domu (...)

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 stycznia 2014 r. w miejscowości G. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości pierwsze badanie – 0,53 mg/l, drugie badanie – 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. Ś. (1) z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 237/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

I. uznaje oskarżonego **H. G.** za winnego tego, że w dniu 25 stycznia 2014 roku na drodze B. - G. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. Ś. (2) z dnia 20 czerwca 2013 roku, w sprawie o sygn. akt II K 237/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku tj. przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. I kary pozbawienia wolności zawiesza oskarżonemu warunkowo na okres próby 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat,

IV. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy,

V. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 100 (sto) złotych,

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 234,95 złotych, w tym opłatę w kwocie 120 złotych.

Sygn. akt VII K 88/14

UZASADNIENIE

W toku przeprowadzonego w niniejszej sprawie przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 25 stycznia 2014 roku funkcjonariusze KPP w S. pełniąc służbę patrolową, poruszając się oznakowanym radiowozem na drodze pomiędzy B., a G. zauważyli jadący przed nimi w odległości 200-300 metrów samochód marki V. (...) o nr rej (...) koloru zielonego. Kierujący – oskarżony H. G. przed tablicą oznaczającą miejscowość G. zjechał na pobocze i zatrzymał się. Funkcjonariusze Policji zatrzymali się również, wylegitymowali kierowcę, ustalili, że posiada zakaz prowadzenia pojazdów, a po przebadaniu urządzeniem elektronicznym typu alcosensor, że zawartość alkoholu w wydechanym przez niego powietrzu wynosi 0,53 mg/l.

Samochód oskarżonego zabezpieczył jego syn M. G. (1).

Dowód:

protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego k. 2,

zeznania świadka M. G. (2) k. 20v-21, 45v-46

zeznania świadka M. G. (1) k. 46-46v,

zeznania świadka A. K. k. 52v,

zeznania świadka M. S. k. 63-63v,

Oskarżony H. G. był już karany sędownie za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 20 czerwca 2013 roku, w sprawie o sygn. akt II K 237/13. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku.

Dowód:

odpis wyroku Sądu Rejonowego wZ. Ś. (3) sygn. akt II K 237/13 k. 9

Oskarżony H. G. ma 64 lata, jest żonaty, posiada wykształcenie zawodowe, zawód elektromonter, troje dorosłych dzieci i córkę w wieku 17 lat. Na utrzymaniu posiada dwoje dzieci. Oskarżony nie pracuje, od 13 lat utrzymuje się z renty, obecnie w wysokości 800 złotych i zasiłku pielęgnacyjnego w wysokości 206 złotych miesięcznie. Żona oskarżonego prowadzi gospodarstwo rolne o powierzchni 1,20 ha, zajmuje się hodowlą drobiu uzyskując z tego tytułu miesięczny dochód w wysokości 800 złotych. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Oskarżony był jednokrotnie karany sędownie wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. Ś. (4) z dnia 20 czerwca 2013 roku, w sprawie o sygn. akt II K 237/13 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Dowód:

dane osobopoznawcze k. 14

wyjaśnienia oskarżonego k. 17-18, 34,

dane o karalności k. 57-58,

wywiad kuratora k. 59-60,

Oskarżony H. G. przesłuchany w charakterze podejrzanego na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i odmówił złożenia wyjaśnień w sprawie.

Przed Sądem oskarżony ponownie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu dodając jednocześnie, że właściwie to nie jechał samochodem w stanie nietrzeźwości, stanął na poboczu drogi (...) metrów od miejscowości G. i wypił tam dwa piwa. W pewnym momencie, 15 minut od momentu kiedy się zatrzymał, przyjechała Policja i zapytała co robi. Oskarżony przyznał, że prowadził pojazd wbrew zakazowi Sądu. Oskarżony wyjaśnił, że wiozł córkę do G. z Z. na korepetycje, zwykle robił to syn, ale wtedy była zima i syn bał się jechać. Oskarżony wyjaśnił, że kiedy jechał samochodem zadzwonił szwagier i powiedział mu, że Policja „łapie”, dlatego też stanął na poboczu. Oskarżony podał, że przyznał się do zarzuconego mu czynu w całości, bo nie chciał żeby syn miał problemy, bo studiuje, nie chciał go angażować.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego k. 19, 34v, 46, 63v-64.

Sąd zważył co następuje:

Analizując całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego H. G. w zakresie zarzuconego mu czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. nie budzą żadnych wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z zeznań świadków M. G. (2), M. S., M. G. (1), A. K., częściowo z wyjaśnień oskarżonego jak również na dowodach z dokumentów w postaci protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego, danych o karalności, danych osobopoznawczych, wywiadu kuratora, które to dokumenty uznał za wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie, albowiem sporządzone zostały w przepisanej formie przez osoby do tego uprawnione. Ponadto w toku postępowania żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawidłowości i prawdziwości.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadków, funkcjonariuszy Policji M. G. (2) i M. S.. Świadkowie zeznawali w sposób szczerzy, obiektywny i logiczny. Sąd nie dopatrzył się w ich zeznaniach żadnych sprzeczności, czy okoliczności, które mogłyby podważać ich wartość dowodową.

Do podstawy ustaleń faktycznych Sąd włączył również zeznania świadków M. G. (1) i A. K. Jakkolwiek nie byli oni naoczni świadkami zdarzenia. Sąd dokonując oceny ich zeznań miał na uwadze łączące ich z oskarżonym więzy krwi, nie dopatrzył się jednak w ich zeznaniach żadnych okoliczności rzutujących na ich negatywną ocenę.

Sąd dał wiarę oskarżonemu jedynie w części w której przyznał się, że prowadził pojazd mechaniczny wbrew orzeczeniu Sądu. Sąd nie dał wiary oskarżonemu, iż nie prowadził pojazdu w stanie nietrzeźwości, spożył alkohol po zatrzymaniu pojazdu, około 15 minut wcześniej przez zatrzymaniem go przez Policję. Wyjaśnienia oskarżonego uznać należy w tym zakresie tylko i wyłącznie za przyjętą przez niego, nieudolną linię obrony zmierzającą do umniejszenia jego winy i odpowiedzialności karnej. Podana przez oskarżonego wersja jakoby spożył alkohol po zatrzymaniu pojazdu jest sprzeczna z zeznaniami świadków – funkcjonariuszy Policji dokonujących kontroli drogowej, którym Sąd dał wiarę w całości, jak również z zasadami doświadczenia życiowego. Oskarżony był już karany za jazdę w stanie nietrzeźwości. Orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów. Zdawał sobie zatem sprawę z konsekwencji swego zachowania. Nieprawdopodobnym jest zdaniem Sądu że, oskarżony, wiedząc jakie grożą mu konsekwencje za jazdę wbrew zakazowi sądowemu, wiedząc, iż lada moment może zostać skontrolowany przez Policję spożywa alkohol siedząc w samochodzie przy drodze, oczekując na osobę, która przejmie prowadzenie pojazdu, nie podaje takiej informacji kontrolującym go funkcjonariuszom Policji. Ponadto, zdaniem Sądu pozbawione logiki jest tłumaczenie

oskarżonego, że w rozmowie z A. K. przez telefon kiedy to prowadził pojazd nie powiedział mu, że boi się prowadzić dalej pojazd, a zrobił to dopiero po zatrzymaniu pojazdu, ponieważ jechał samochodem (a rozmowa przez telefon w czasie jazdy jest zabroniona). Niezrozumiałym dla Sądu jest również tłumaczenie oskarżonego, iż pierwotnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości, ponieważ nie chciał żeby syn miał problemy. Syn oskarżonego nie był obecny na miejscu zdarzenia podczas interwencji Policji, a jedyny problem, który powstał to fakt podania przez niego w złożonych zeznaniach, że oskarżony, jego ojciec notorycznie łamie zakaz prowadzenia pojazdów wożąc siostrę na korepetycje, co spotkało się z wyraźną dezaprobatą oskarżonego.

W konsekwencji Sąd uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy tworzy logiczną całość, nie pozostawiając żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony H. G. zachowaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. kierując w dniu 25 stycznia 2014 roku, na drodze B.-G. w ruchu lądowym samochodem marki V. (...) o nr rej (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pomimo orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Z. Ś. (5) wyrokiem z dnia 20 czerwca 2013 roku, w sprawie o sygn. akt II K 237/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy oraz stopień jego zawinienia.

Występek, którego dopuścił się oskarżony cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Kierowanie przez oskarżonego pojazdem w stanie nietrzeźwości stanowiło niewątpliwie zagrożenie dla innych uczestników ruchu jak i dla samego oskarżonego, mogło ponadto doprowadzić do wypadku o tragicznych skutkach.

Przy wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczonej karze zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

Mając na uwadze właściwości oskarżonego, jego dotychczasowy tryb życia, nawet pomimo uprzedniej karalności, Sąd doszedł do przekonania, że orzeczoną karę pozbawienia wolności należy oskarżonemu warunkowo zawiesić. Oskarżony posiada źródło utrzymania, pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. W ocenie Sądu można wobec oskarżonego postawić pozytywną prognozę kryminalistyczną, że w przyszłości nie dopuści się on przestępstwa. Zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k., sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Z przepisu tego jednoznacznie wynika, że orzekanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności powinno być ostatecznością. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia byłaby jedynie represją w stosunku do oskarżonego i nie spełniłaby swoich celów. Nie jest on osobą na tyle zdemoralizowaną, by konieczne było umieszczanie go w zakładzie karnym. Okres próby wynoszący 2 lata jest zdaniem Sądu wystarczający do dyscyplinującego oddziaływania wobec oskarżonego.

Sąd orzekł nadto wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat mając na uwadze fakt, iż oskarżony kierował pojazdem będąc pod wpływem alkoholu kolejny raz. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 20 czerwca 2013 roku H. G. skazany został za jazdę pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości w dniu 28 kwietnia 2013 roku (0,70 mg/l). Pomimo tego, że zapadł wobec oskarżonego wyrok, orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów, niespełna 7 miesięcy po uprawomocnieniu się wyroku oskarżony ponownie kierował pojazdem, w stanie nietrzeźwości (0,53 mg/l). Ta sytuacja, w ocenie Sądu pozwala na przyjęcie, że jedynie zakaz prowadzenia pojazdów w większym niż minimalny, wskazany w ustawie wymiarze, a mianowicie w wymiarze 2 lat pozwoli oskarżonemu na wyciągnięcie odpowiednich wniosków ze swojego zachowania, uświadomi mu jaką odpowiedzialność za życie oraz zdrowie innych ludzi spoczywa na nim, jako kierowcy, w szczególności, biorąc pod uwagę jego beztroskę, wyeliminuje oskarżonego z ruchu drogowego. Niewątpliwie zakaz prowadzenia pojazdów w takim wymiarze wpłynąć ma również na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa,

wskazanie , że nie może być tolerowanie prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości i jakie są konsekwencje takiego zachowania.

Sąd zobligowany przepisem art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy, albowiem do chwili wykonania obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie.

Na podstawie art. 49 § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 100 złotych co niewątpliwie wpłynie na kształtowanie świadomości prawnej oskarżonego, pośrednio również w przyszłości na jego zachowanie jako, że stanowi niewątpliwie dolegliwość w sposób bezpośredni odczuwalną dla oskarżonego,.

Jednocześnie na podstawie art.627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 234,95 złotych, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 120 złotych.

W sprawach z oskarżenia publicznego zasadą jest bowiem, że jeżeli Sąd nie znajduje podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, to ma obowiązek je zasądzić na rzecz Skarbu Państwa (patrz post. SN z 24.02.2004 r., WZ 9/04, OSNwSK 2004/1/392). W rozpoznawanej sprawie Sąd nie dopatrył się okoliczności uzasadniających zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych. Oskarżony posiada stały dochód, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, iż uiszczenie należności sądowych stanowiłoby dla niego zbytnią uciążliwość.

Sygn. akt **VII K 88/14**

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie.
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego.
3. kalendarz 14 dni.

12 stycznia 2015 roku